

[Rytter.]

lagt et Pres paa Defensorerne, idet man har sagt: Vi gaar ud fra, at I ikke benytter de og de formildende Omstændigheder.

Saa er der den højtærede Ministers egen Udtalelse med Hensyn til Domsmandene, og det er ogsaa et Spørgsmaal, som det er vanskeligt at forbigaa ved Behandlingen af Lovforslaget her. Det er, synes jeg, forkert af Ministeren at udstede et Cirkulære, hvori det siges, at Frihedskæmperne skal ind som Domsmand. Jeg forstaar ikke, med hvilken Hjemmel den højtærede Justitsminister har truffet en saadan Bestemmelse. Vi gik med til, at Kommunerne skulde tages med paa Domsmands-listerne, fordi det var et Parti, som ikke havde været til Valg, men jeg forstaar overhovedet ikke Hjemmelen til, at ogsaa Frihedskæmperne skal kunne sættes ind, og jeg haaber, at Domstolene, naar Tilfældet kommer til at foreligge, vil sige: Vi nægter at godkende disse Frihedskæmpere som Domsmand. Det kan ikke være lovligt.

Forinden jeg forlader dette Emne, har jeg en Trøst, en Kompliment til den højtærede Justitsminister. Jeg følte mig, som sagt, uhyggelig berørt ved Situationen, som den var. Jeg hørte saa, at tre ansete Jurister, den tidligere Højesteretsdommer Topsøe-Jensen, Højesteretsdommer Julius Møller og Professor Krabbe havde indsendt en Skrivelse til Justitsministeren, hvori man henstillede til Ministeren at give Tilladelse til Appel til Højesteret. Jeg henvendte mig i samme Anledning til den højtærede Justitsminister og fremførte mine Argumenter, og det endte med, at Ministeren — maaske Ministeren havde gjort det ogsaa uden min Henvendelse — sagde tydeligt og klart: Jeg er villig til at give Tilladelse til, at disse Sager appelleres til Højesteret. Jeg spurgte, om det var en officiel Udtalelse, som jeg maatte lade gaa videre, og Ministeren svarede, at det var det, og derfor har jeg ogsaa ladet den gaa videre til Sagførerne, og jeg haaber, de ihukommer den, og at Justitsministeren vil bekræfte den her i Dag, saa at ikke blot disse Sager, men enhver principiel Sag kan komme for Højesteret.

Grunden til, at jeg ser paa Lovforslaget her, som jeg gør, er hele Forhistorien. Har den højtærede Minister ikke ligesom jeg en daarlig Smag i Munden ved det, vi har set i Aviserne i den sidste Maanedes Tid: seks Personer er blevet dræbt, som man troede var Stikkere; nu viser det sig, at de dræbte ikke var Stikkere. Jeg retter ikke nogen Bebrejdelse imod Frihedsbevægelsen, men fastslaar blot den rene Kendsgerning, at i

6 Tilfælde har Befolkningen i lang Tid troet, de paagældende var Stikkere, og saa viser det sig nu bagefter, at de *ikke* var det.

Jeg synes, det er nødvendigt, at dette Spørgsmaal bliver undersøgt. Jeg har ikke Spor tilovers for Stikkere, ja, endog saa lidt, at jeg synes, det havde været heldigt, om det var kommet til Kamp og de var blevet skudt straks. Men nu er Situationen denne: vi har i den sidste Maaned set opklaret 6 Tilfælde, hvor Personer er dræbt som Stikkere, men har vist sig ikke at have været det. Derfor kommer vi efter min Mening ikke uden om en Undersøgelse af disse Tilfælde, alene af Hensyn til de paagældendes Familie; thi det maa jo være forferdelig haardt for disse Mennesker at faa deres Mand eller Brødre, eller hvad det nu er, dræbt som Stikkere, og saa viser det sig bagefter, at de slet ikke har været det. Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister maa lægge Kortene paa Bordet. Der er ingen, der ønsker nogen straffet i den Anledning — vi har saamænd straffet nok —, blot for at berolige Samvittigheden maa vi have disse Tilfælde undersøgt.

Jeg har dvetet udførligt ved denne Forhistorie, idet den Følelse, som er skabt ved de strenge Domme, for mig er et Hovedargument for, at jeg ikke tør gaa videre ad denne Vej.

Men lad os saa se paa selve Lovforslaget, som det foreligger her. Hvad først Motiverne angaar, har jeg paa Fornemmelsen, at de ikke er skrevet af Justitsminister Busch-Jensen, men snarere af Frihedskæmperen Busch-Jensen — hvis Busch-Jensen var Frihedskæmper. Jeg mener dermed, at Motiverne efter min Opfattelse ikke er objektive. Jeg skal fremdrage enkelte Eksempler.

Justitsministeren siger, at de mange forkerte Interneringer skyldes, at Planen var lagt med en Invasion for Øje; man maatte derfor sikre sig langt, langt flere Personer end dem, der muligvis senere skulde straffes, det var nødvendigt at sikre sig dem og holde dem fanget under Kampen imod Tyskerne. Ja, man siger saa meget, Ministeren bruger dette Argument, og jeg har set det gentaget i Pressen. Men saa spørger man uvilkaarligt sig selv: Er det rigtigt? Jeg vil gerne bede den højtærede Justitsminister lidt nærmere forklare mig dette Motiv. I Holland var Forholdet jo lige det modsatte, efter hvad man har læst; der begyndte man, da Invasionen kom, med at internere meget faa, og først da Tyskerne var jaget ud af Landet, tog man mange. Og paa samme Maade i Belgien.